

Благання

Микола Руденко

Лечу кудись орбітою земною.
Люблю й ненавиджу усе земне...
Не я пишу, а Слово пише мною —
Воно вже вкрай заїздило мене.

Не інший хтось — мене загнало Слово
Сюди, де дротом заткана нора.
Благаю, всемогутній душолове,
Пусти мене на волю —
Вже пора!

Я звершив Боже і людське веління
І вже чогось нового не скажу
Із того, що майбутні покоління
Як вирок покладуть на цю межу.

Я ще не долюбив жіночі руки
І не дослухав пісню у гаю.
А десь ростуть без дідуся онуки —
Впусти їх, Боже, в бороду мою.

Я все сказав, нітрохи не збрехавши.
Як я тебе ненавиджу, тюрма!
Пусти мене — і я піду, як завше,
Туди, де для очей
Межі нема...

Та йдуть роки. І серед ночі знову
Мене хтось будить поштовхом у бік.
На кого верхи сіло віще Слово —
Той, далебі,
Пропавший чоловік.